

Karácsony napja - Kismarosi Apátság - 25.12.2021

Olvasmányok: Iz 52,7-10; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18.

“A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” (Jn 1:11-12).

Szent János ezekkel a szavakkal foglalja össze a Karácsony minden kegyelmét és drámáját, valamint az emberi élet kegyelmét és drámáját. Minden azon múlik, hogy befogadjuk-e Isten Igéjét, az Atya Fiát, aki emberré lett, és eljött, hogy közöttünk lakjon. Mert valóban, "az Ige testté lett és közöttünk lakott" (1:14). Azért lett testté, hogy közöttünk éljen, és, hogy mi emberek befogadjuk Őt. Az Ószövetség népének egész története Isten Fiának befogadására irányult. Isten azért kísérte végig a pátriárkákat, a prófétákat, a királyokat, és az üdvösségtörténet nagy és kis szereplőit, hogy az idők végén, az idők csúcspontján az Ő testté lett Igéje közöttünk lakhasson és befogadhassuk Őt.

A Zsidókhöz írt levél emlékeztet bennünket arra, hogy az egész világ teremtésének célja is ez volt: “Sok ízben és sokféle módon szólt egykor Isten az atyákhoz a próféták szavával. Most, a végső napokban Fia által szólt hozzánk, akit a mindenség örökösévé tett, hiszen a világot is általa teremtette.” (Zsid 1:1-2)

Milyen nagy kontraszt van a Messiás eljövételére való felkészülés ünnepélyessége, időtartama és nagysága, valamint a csúcspont egyszerűsége és kicsinysége között: a megtestesült Igét egy szegényen, istállóban született, mindenki által figyelmen kívül hagyott Gyermekekben kell befogadni! Milyen nagy kontraszt van az üdvösségtörténet nagy alakjai és az ismeretlen Názáretben nevelkedett fiatal anya, egy egyszerű ács felesége között, aki elsőként fogadja be Isten Fiát!

Isten befogadása olyan egyszerű, mint egy gyermek befogadása, de éppen ebben az egyszerűségben rejlik a legnagyobb kegyelem titka, amit az ember kaphat, az, hogy Isten gyermekévé lehet. “Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” (Jn 1:12).

Azon az éjszakán, amikor Isten Fia megszületett a mi emberségünkben, jelenlétével elkezdte felkínálni mindnyájunknak azt a kegyelmet, hogy megszülessünk az ő istenségében. Elég csak befogadnunk őt: csak helyet kell csinálnunk neki az életünkben, a szívünkben, a gondolatainkban és szavainkban, az időnkben, mindenben, ami vagyunk és amink van. Ha befogadjuk Őt, hihetetlen átalakulást, végtelen kegyelmet ígér nekünk. Azt, hogy Isten gyermekeivé válunk, mint Ő, Ővele és Őbenne. Akkor az életünk azonnal isteni létté válik. A szívünk isteni szeretettel kezd el dobogni, a gondolataink és szavaink Isten gondolataivá és szavaivá válnak, az időnk örökkévaló idővé válik, mint az az idő, amelyben Isten él. Ha befogadjuk őt, a mi személyünk elkezd összekapcsolódni a megtestesült Fiú személyével, és minden, amit teszünk, minden, amit megtapasztalunk, még a szenvedésünk is, minden az Ővé lesz, egy olyan térré, amelyben már nem mi élünk, hanem Ő él bennünk (vö. Gal 2,20).

Mindez csak attól függ, hogy befogadjuk-e Jézust az életünkbe. Szent János emlékeztet bennünket arra, hogy sajnos az is lehetséges, hogy nem fogadjuk be őt: "A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be." (1,11). Tegnap este is hallottuk a Jézus születését elbeszélő evangéliumi részben, hogy Mária és József, és így Jézus sem "nem kaptak helyet a szálláson" (Lk 2,7).

De mit kér tőlünk Jézus befogadása? Miért küzdelmes nekünk, hogy ezt megtegyük neki? Mért van az, hogy le tudunk mondani arról, hogy Isten gyermekeivé váljunk, csak azért, mert félünk Jézust befogadni?

Amikor egy családban gyermek születik, a gyermek befogadása azt jelenti, hogy helyet kell adni neki. Azt jelenti, hogy a szülők, a testvérek, és mindenki, aki a családdal kapcsolatban van, elfogadja a változást az életében, és helyet ad az új jelenlétnek. És ha a gyermek nagyobb szükségletekkel születik, egészségügyi vagy egyéb problémák miatt, akkor az általa igényelt térnek azokban is ki kell tágulnia, akik befogadják őt, esetleg bizonyos lemondások elfogadásával, vagy egyszerűen csak az által, hogy nagyobb erőfeszítéseket tesznek az életben, a munkában és a családi kapcsolatokban.

Ezek a feltételek, amelyeket a gyermek befogadása megkövetel, látszólag a személyes terünk, a szabadságunk, a kényelmünk és a nyugalmunk elvesztését hozzák magukkal. Jézus születése azonban feltárja előttünk, hogy amikor másoknak, különösen is a legkisebbeknek, a leggyengébbeknek helyet adunk, akkor miénk lesz annak a "nagy örömnék" titka, amelyet az angyalok azon az éjszakán a pásztoroknak hirdettek (vö. Lk 2,10). Annak az örömnék a titka lesz a miénk, amelynek kegyelmét az evangélium tárja fel nekünk: Isten gyermekeivé lehetünk.

Jézus elfogadása - és az ő minden egyes "legkisebb testvérének" befogadása, akiben Jézus arra kér minket, hogy Őt fogadjuk be (vö. Mt 25,40) - ahelyett, hogy helyet venne el az életünkből, inkább kitérít az életünket. Amikor egy a kicsinyek közül helyet kér tőlünk, hogy befogadjuk, az életünk, a szívünk, az időnk, az erőnk nem arra van meghívva, hogy beszűküljön, hanem, hogy egészen kitérüljön, és kibontakozzék. A Szentlelket pontosan azért kaptuk, hogy kitérítse bennünk annak a szeretetnek a terét, amely arra kér, hogy fogadjuk be az Isten Fiát, hogy bennünk élhesse isteni életét. Ez az a végtelen öröm, amelyre a szívünk teremtvé van.

Amikor Jézus elküldi maga előtt a tanítványait, visszatér erre a témára, megmutatva a karácsonyi és húsvéti kegyelem végtelen, szentháromságos dimenzióját: "Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem". (Mt 10:40)

Ez a kegyelmek kegyelme, amellyel János evangéliumának prológusa zárul:

"Az ő teljességéből nyertünk kegyelemből kegyelmet. A törvényt ugyanis Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által valósult meg. Istent soha senki nem látta. Isten Egyszülöttje, aki az Atya ölében van, ő nyilatkoztatta ki." (Jn 1:16-18)

A legnagyobb kegyelem, a karácsony kegyelme és öröme a szívünk kitérülése, amely Jézus Krisztus befogadását teszi lehetővé bennünk, bármilyen formában is kopogtat életünknek, szabadságunknak ajtaján.

*Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát*